

inkeriläisten

viesti

numero 3

maaliskuu 1982

inkeril5isten viesti

TOIMITIJS

Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 90-631 285
Toimitussihteeri:
Anja Luoma, puh. 90-892 460 (iltaisin ja
viikonloppuisin)
Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62
(toimituksen osoite)

KONTTORI

Lehden ym. tuotteiden tilaukset, osoitteet,
jäsenmaksut yms.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1,
00610 Helsinki 61
Puh. 90-793 796 tai 90-8732 095
Postisiirtotili Hki 30636-4

TILAIJSHINTA

50 mk/vsk kotimaassa, Ruotsissa 55 kr
v. 1982

ILMOITIJSHINNAT

1/1 sivu mk 400,—
1/2 » 250,—
1/4 » » 150,—
Kuolinilmoitukset 50,—
Kiitos- ym. ilm. 40,—
Kuva ilmoituksessa 70,—

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa
Kustantaja ja julkaisija:
INKERILAISTEN YHDISTYS R.Y.

PAAASIAMIEN RIJOTSISSA

Armas Paakkonen
Tingsgatan 35
50253 BorAs. Puh. 033/101 850
Postisiirtotili 626047-5
(lehden ym. tuotteiden tilaukset)

SIVISTYSSAATIO

Hallituksen puheenjohtaja:
Matti Vironmäki,
puh. 90-631 285
Asiamies:
Hannu Vironmäki
PL 362, 00121 Helsinki 12
Puh. 90-662 668
Postisiirtotili 416608-9

KERTO: Inkerinmaan huomattavin miesrunonlaulaja Ontropo Melikov Pohjois-Inkerin Vuoleen pitäjän Sohvolasta. — Kuva Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran arkistosta. Ks. pääkirjoitusta!

Inkerin miehet runonlaulajina

On tunnettua, että Inkerinmaa oli aikoinaan rikas kansanrunouden laulajista. Heistä naiset olivat valtavana enemmistö ja tulivat kuuluisiksi, kuten esim. Larin Paraske. Mutta varsin suuri madra oli mieslaulajiakin. Yhteensä naet yli sata heistä tunnetaan nimeltä. Valitettavasti keraajat aikoinaan kirjoittaessaan muistiin runoja tyytyivät mainitsemaan lyhyesti vain laulajan nimen ja paikkakunnan sekä ainoastaan joskus ian. Seuraavista neljasta Inkerin mieslaulajasta kuitenkin tiedetään jonkin verran enemmän kuin vain nimi.

Lansi-Inkerissa Kaprion lahteen laskevan Hevaanjoen rantamailla eleli aikoinaan monia sekä naisia että miehiä, joilla oli verraton runonlaulajan taito. Niinpa siellä keraysmatkoilla liikunut Kolppanan seminaarin ensimmäinen johtaja Fredrik Oskar Groundstroem tiesi v. 1861 kertoa, että »Hevaan TEinttOld, ylen kurja ja kiiyhä kylä, on rikas noita-akoista, mies- ja naislaulajista, vaikka siellä ei muuten ole edes kunnan tupaa».

Paras mieslaulaja, jonka Groundstroem sanoo tavanneensa, oli Sinoi-ukko. Han oli ollut mukana sodassa Napoleonin vastaan v. 1812 ja oli mielestään siten oppinut tuntemaan suurta maailmaakin. Haastattelija kertoo, että Sinoi osasi koko joukon lauluja, osaksi omia tekemidän, kuten sanoi, osaksi taas ikivanhoja, jotka oli oppinut. Ukko kuitenkin kuulemma lauloi niin nopeasti, että kirjuri ei ehtinyt saada laheskaan kaikkea paperille. Ta-

ma vanha soturi, on arveltu, »ehkä piti kunnialleen sopimattomana hidasta tahiä». Sinoi-ukon laulajamaine eli yield lehtori Volmari Porkan paikkakunnalla liikkueessa kesällä v. 1883, vaikka vanhus oli jo aikoja sitten siirtynyt manan majoille.

Inkerinmaan lantisimman seurakunnan Kosemkinan Konnun kylässä Volmari Porkka kertoo tavanneensa Kormoi-nimisen mieslaulajan, jota paljon kiiteltiin, mutta joka ei kumminkaan antanut virsiaan keraajalle. Kerran naet »joku juomaveikko Pietarissa oli selittänyt, että laulaja joutuu hirvedän edesvastuuseen toisessa maailmassa». Mutta eräs toinen mies, Hevaan Vep-sdnkylästä metsanvartija Oleksei-ukko, tuli itse tarjoutumaan laulajaksi. Han oli Porkan mielestä »muihin miespuolisiin runoniekkoihin verrattuna kaikista etevin ja tunsin paljon runoja, vaikkei hantakaan voinut asettaa parhaiten naislaulajien rinnalle». Tässä Oleksei-ukossa oli todennäköisesti jotakin varsin »mahtavaa tietäjänikuista», koska hanta kuulemma tavallisesti puhuteltiin nimellä »Kristus». Ukko oli myiis ollut pahoillaan ja suuttunut, jos esim. naislaulajia keuhuttiin.

Kansanrunouden keradjan ja tutkijan, professori Vaino Salmisen mielestä Inkerinmaan ehkä etevin mieslaulaja oli Ontropo Melikov, joka oli syntynyt Vuoleen seurakunnan Sohvolan kylässä v:n 1834 paikkeilla ja kuoli noin v. 1915 isänsä kotitalossa Sohvolassa. Hantä pidettiin aikanaan Pohjois-Inkerin taitavimpana mieslaulajana. Isa kuu-

lui runotaidostaan laajalti tunnettuun inkeroisheimoiseen sukuun, diti oli ko-
toisin Suomen puolelta Raudusta. On-
tropolla oli paljon runoja, joita han
lauloi monelle suomalaiselle runojen
keraaj dile. Ensimmäisena hanta laulat-
ti F. A. Saxback v. 1859, jolloin Ontropo
oli maatiiissa Miikkulaisissa. TyOvouti
kielsi Ontropoa laulamasta ruoka-ajal-
la, mutta mies ei totellut, joten hanet
ajettiin kesken lepoaikaa ty6hOn. Sil-
loin Ontropo alkoi »virren pontta pyOri-
tella» tyOta tehdeksaan ja keraaj a Sax-
back istui aidalla kirjoittaen minka
kerkisi. »Palkkioksi Ontropo sai laulat-
tajalta ruplan ja Venajan herralta sel-
kaansa. Raipparangaistus tapahtui seu-
raavana lauantaina julkisesti moision
pihalla», kertoo Salminen.

V. 1889 Aksel Borenius, myoh. Lah-
teenkorva, oppinut kansanrunouden ja
kansansavelmien keraaja ja tutkija,
kirjoitti muistiin Ontropon runoja. V.
1908 Ontropoa laulatti Vaini5 Salminen,
joka on kertonut laulajasta mm.

»Han osasi suurimman osan sukunsa
perintatiedosta, mutta kova kohtelu mo-
nine raipparangaistuksineen oli saanut
taman pohjaltaan herkan ja runollisen
miehen Min umpimieliseksi, ettei han
vieraille suurinta osaa runovarastostaan
ilmaissut. Kuinka rikas taman suvun
virsvivarasto oli, todistaa sekin, etta
Ontropon sukulainen, 37-ikainen Lukeri
Melikov esitti Pajulalle 188 runoa.

Vainti Salminen on kertonut Ontro-
posta myOs, etta tama 12-15-vuotiaana
oli ollut kesaisin Larin Parasken kans-
sa paimenessa Vuoleen ja Lempaalan
valisissa metsissa, ja nama kaksi olivat
jo silloin kilpailleet laulutaidossa. Kum-
pikin pyrki kotonaan oppimaan loma-
paivina toistaan enemman virsia, ja poi-
kaa pidettiin silloin taitavampana. Sal-
misen kysyessa, miksi Ontropo ikamie-
hend oli ja anyt runotaidossa Paraska-
jalkeen, vanhus selitti, etta miehelta,
joka julkisesti karsii raipparangaistuksia
kuin pahantekija »jdykat niskat niksah-
taa ja yield muistikin murenee». Paljon
on kuitenkin Ontropolta saatu talteen
laulelmia. Niita on arkistossa noin kah-
deksankymmentä.

ELONLYHTY

Miksi mietin turhia
ja tuhlaan aikaa hyväd
lyhyttä ja kallista
elämälle pyhdä.
Miksi turhia murehdin
huolehdin ja touhuan
aivan niin kuin kaikki oisi
ikuista ja halpaa.
Miksi en elonlyhtyä
järkevästi käytä
ja toisillekin kulkijoille
polunpäätg ndytä.

Ella Ojala

Ontropo-laulaja sai kayda, kuten La-
rin Paraskekin, myOs Suomen puolella
»virsiensa virittelemassa». Porvoossa
hanta laulatti edellamainittu Borenius
ja Helsingissa K. Krohn 1890-luvulla.
Ukko oli kuitenkin Porvoon matkallaan
huonovointinen eika kuulemma jaksa-
nut esittad kuin vain kymmenkunta ru-
noa. V. 1909 Ontropo oli Metsapirtissa,
jossa kuvanveistaj a Alpo Sailo muo-
vaili hanesta veistoksen. Sailo on myiis
kertonut mallistaan: »Vanha mies, har-
va parta, vakava ja vaitelias. Isa oli
ollut suuri laulaj a ja talta han oli lau-
lunsa oppinut. Jo 9-vuotiaana han on
kaynyt orj an tOissa. N. 15 vanhana han
sai ensimmäisen raippasaunan, 18-vuo-
tiaasta on han taytta miesta vastannut.
Ontropon elamakerta on kirjavin mita
olen kuullut. Hanen vallan liian kouk-
kuinen selkansd, arpinen paansa ja ar-
ka katseensa puhuivat vakuuttavasti
kertomusten todenperaisyydestd».

Professori Salminen on myOs muis-
tellut erasta kayntiaan Ontropon talos-
sa, jolloin vanhuksella oli kova padn-

Laskiainen ennen vanhaan

Laskiainen oli ennen vanhaan iloista aikaa Inkerissä. Sitä pidettiin koko viikko. Emännät hyörivät ja pyiivät joka kodissa ja paistoivat laskiaiskekkoita: vehnä-, ohra- ja kaurakakkoita. Kaikilla emännillä on oma vapaus tehdä mitä halusivat. Tämä oli rauhan aikaa vuosina 1912-1913. Myös Inkerin miehet ja ukot olivat ahkeria töissä ja toimissaan. Kun laskiaisviikko alkoi, ukot hevosen valjoihin suuhkan, suomeksi kirkkoreen. Hevosen harja koristettiin kukilla ja vemppeeseen sidottiin silkinauhoja, ja sen jälkeen »aisakello aisahan ja porokello kaulahan». Ja ukko suuhkaan istumaan ja ajamaan laskiaista Hatsinan kaupunkiin. Siinä Hatsinassa asui suomalaisia sekä venäläisiä. Venäläiset herrat kysivät: »Skolkka soiti, veikka.» Ja suomalainen veikka ukko vastaa: »Veikka soiti 30 kopeika.»

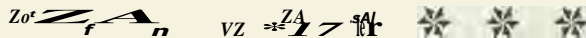
Siinä siis oli koko viikko laskiainen ajo ja kellojen helinää. Pietarin kaupungissa

ajelivat Pietarin lähellä olevien kylien ukot. Siinä ajelivat Kelton miehet ja ukot muualta. Se on ruskii maasliniissa (= venäläinen laskiainen). Niin suomalaiset ukot tienasivat hyvät laskiaisrahat. Pojat ja tytiit ajelivat laskiaista naapurikyliin. Hevonen valjoihin, rekeen pojat ja tytöt ja haitari mukaan. Ja sitten sitä ajettiin pitkin kyliä ja soitettiin ja laulettiin:

»Laulust tyttijä lakkii vietii,
tuo kylän vanha ukko,
ei ne muut laulaa ossaa
ko lukkari ja kukko.
Ko myii ajoimme tähä kyllää,
ajoimme yli sillan,
luulimme myti olevan teil
iloisemman illan.»

Semmoista mukavaa elämäntouhua oli Inkerissä vuosina 1912-14.

S. Kouru

sarky eika han jaksanut aluksi nousta jalkeille. »Ukko vain makasi kokiitti». Silloin hänen vaimonsa Anni, noin 15 vuotta nuorempi ja kotoisin Raudusta, alkoi sanella Raudun Palkealan puolen virsua. Kun Anni istui rahin nenalle, Ontropo sanoi varottaen: »Laula vaan hyvästi, ela heita porsaan reikua.» Kun sitten vaimo oli jonkin virren sanellut, kohosi ukko vuoteeltaan ja tuskaili onnettomana: »Adh, mita kayt laulamaan, kun et muista raaylleen!» Samassa »ukko itse istahti poydan paahan ja alkoi lauleskella haavirsua». Ne hanelle olivatkin tuttuja, silla »pitkavirsuna» eli puhemiehend haissa Ontropo oli vuosikymmenien aikana ties miten usein joutunut juuri naita runoja esittämään.

Inkerilainen Ontropo Melikov, ylvaan laulajasuvun jalkelainen, lahjakas ja

rohkea runonlaulaja, elämänsä vaiheita muistellessaan saneli mm. seuraavat säkeet, jotka tähän pantakoon näyttöend hänen tyylistään:

»Mies oli ennen miun isoni,
mies oli miehien parissa,
miesten kesken kelpaeli.
Nainen ennen miun emoni,
nainen naisien parissa.
Hai miusta miesta toivoi,
toivoi ky/lin kyntiijeiista,
aina atran painajata,
ken kyl/in kestilla kynti,
joute joulua piteli,
petite kaute peasidistli.
Ei pojasta tullutkaa,
tult ei ky/lin kyntiijeiistii,
ain ein atran painajaista.
Valid virren vaarin lauloin,
pikkaraaisella pilasin

Larin Parasken muistomerkillä KalevalanOivana

Taiteilija Isse Hopean sitoman kukkavihkon vaaleanvihreät lehdet kertovat yli talven huoneessa säilyneistä versoista, samoin kuin punertavat kotoiset pajunkissamme kertovat pakkasessa säilyneestä uudesta elämästä.

Larin Paraske jalkojensa juuressa taiteilija Hopean sitoma kukkavihko. — Valok. Aili Jukarainen.

Papyryskaisla on huomaamattomasta ulkomuodostaan huolimatta arvaamattoman arvokas meille, silly ilman sits eivät olisi meille säilyneet Homeroksen Odysseija eikä Platonin viisaus. Oli toki aikoinaan monta tarinaa Odysseuksesta, mutta me tunnemme vain Homeroksen laulaman, meillä oli monta versiota Kalevalan runoista, mutta me tunnemme vain LOnnrotin Kalevalan. Kalevala oli Suomen ensimmäinen anti maailmankirjallisuudelle.

Oli muitakin runonkeräjäjä, mutta Porvoossa tunnetaan parhaiten Ad. Neovius, joka laulatti Kantelettaren runoja taitanut-

ta Larin Paraskea. Ad. Neovius, ktiyhä Porvoon piispan sihteeri, oh se mies, joka tallensi meille valtamäärän Kantelettaresta; toki oli muitakin lyyristen runojen laulajia, mutta Parasken Kanteletar on.

Ei ole Paraskea ilman Neoviusta, eikä maailmankuulua Neoviusta ilman Paraskea. Näin kaksi ihmistä, kumpikin omaan henkiseen perintönsä ankkuroituneina ja kykenemättömyyden muuttamaan toisen kulttuuriin, pelastivat yhteistyössä meille sen, mitä he pitivät arvokkaana.

Näin meillä on ottaa omasta takaa, nostaa omista varastoistamme täällä koeteltua elämäntieteä, varmaa tulevaisuudenuskosko täällä pahaisilla pajupuroilla, sils

»Elettiinpä ennenkin
vaikk' ojan takaa oltiin
ojapuita poltettiin
ja ojust' olta juotiin.»

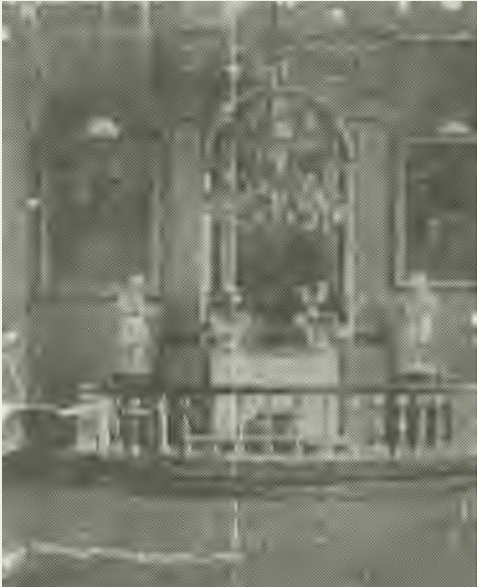
Olemme tänään Kalevalanpäivänä Larin Parasken muistomerkkin ädrellä Helsingissä oppimassa, yrittämässä itse huomata, mitä nimettiin kansannainen Larin Paraske tahtoo meidän tänään itse huomauttaa, sils ei Paraskesta ole valtoja neuvoamaan, eikä Neoviuksesta, vaikka hän osasi lukea ja kirjoittaa. En Uedä, en ole varma, mutta luulen niin, suomusten tulisi pudota silmistämme voidaksemme nähdä miten kauniin tuloksen voi aikaansaada kanden erilaisen kulttuurin, suomenkielisen ja ruotsinkielisen, yhteistyö, kun kumpikin arvostaa omaansa ja tahtoo kunnioittaa toisen näkemystä ja raivata sille tilaa.

Onnetonta, jos emme välitä omasta kemyksestämme, siind kohtaamme kuoleman, totuutemme kuoleman ja oman kuolemamme, meillä ei ole mitään annettavaa ei itsellemme eikä maailmankulttuurille. Ei sanoja, ei sdekeitä, ei toivoa, ei papyruksen, ei pahaisten purojen pajujen sanomaa.

Siksi toivomme, että saisimme Porvooseen muistomerkkin Larin Paraskelle ja Ad. Neoviukselle sille paikalle, missy tositilanteessa itäinen ja läntinen ojensi kätensd toisilleen yhteistyöön.

Liili Aunela

Kotiseurakuntani Raapyvd

Rdapyvan kirkko sisiltä.

Inkerin kartalta liijytyy pieni pitäjd, jossa oli viisitoista suomalaista kylää ja kaksi hovia. Rautatie halkoi kylää, ja sen varsilla oli huvila-asutusta.

Pitäjä oli luonnonkaunis järvineen ja jokin. Kyliin muuttivat kesäisin kaupunkilaiset suurin joukoin ja näin vilkastuttivat kyldläisten elämää.

Kotikytkii lähelld olevan Pukerojdrven rannat olivat hiekkaa ja sen vesi hopeankirkasta. Lähe115 oli Pitkäjärvi ja yield Kuismajdrvi, kaksi tekojärveä. Joki juoksi halki syntymäkyläni, joka oli nimeltdän Myllyoja. Sitten kohti Laatokkaa virtasi pitäjän reunassa Leppäsaaren joki.

Rääpyvän pithjä oli viljavaa seutua, ja lypsykarjan hoito oli siellä etualalla. Kesäisin oli tuttu näky, kun paimenet ajoivat koko kylän karjan joelle juomaan, ja laituilta lehmän kellon kalkatus kuultiin joka suunnalta. Rdäpyväläiset olivat hartaita

Kirjoja Inkeristd

Harvoin eksyn uskonnollisesti »oikeaoppiselta» tieltä muitten uskontokuntien pariin. Mutta eräänä päivänä sain terveisiä vanhalla ystävältäni kirjan muodossa, jonka saisin lukeakseni ja jossa kerrottiin inkeriläisistä. Haluan kuitenkin tietäd mandollisimman paljon harrastamistani asioista ja kerätä niitä koskevia kirjoja hyllyyni. Siksi menin helluntaiseurakunnan kirjamyyn-tiin.

Ostin kaksi kirjaa. Ensimmäinen on Tuomo Huuhtasen kirjoittama Vallankumouksen vaiheilta; kustantaja Ristin Voitto, painettu 1976, 82 sivua, hinta 11 mk. Se kertoo vallankumouksen tienoolla tehdystä tybstä hengellisen herätyksen vainioilla.

Toinen kirja on Tapani Sopasen kirjoittama Ildnen siipiensä alla; kustantaja Ristin Voitto, painettu 1982, 306 sivua, hinta 65 mk. Kirja kertoo talvisodan ajasta ja toisen maailmansodan aiheuttamasta kurjuudesta Inkerissä. Rungon muodostavat erdän perheen ja heidän läheistensä kärsimykset, mutta kaiken takana näkyy Jumalan johdatus. En voinut jättää kirjaa pois kädestäni ennenkuin sain sen luetuksi keskiy011ä.

Hiljattain saimme lukea Himiläisen kirjoittaman kirjan, ja voisi sanoa, että Wind varsin erilainen, Sopasen kirjoittama kirja lähimenneisyydestdmmme kuuluu mm. Inkerin suomalaisten kirjakaappeihin. Suositte-len lämpimästi!

Eero Rautajoki

seurakuntalaisia. Pitäjän kirkko, Regina, seisoi korkealla mdellä. Se oli rakennettu jo v. 1778 ja toimi vuoteen 1931 saakka. Nyt on endä vain muistot näistä kaikista. Tässä kuvassa on kirkon alttari. Se on tuttu siind kirkossa ennen kdyneille Itddpyvd-läisille.

J.U.

Helsingin paikallisosasto toimii vireästi

Vuosikatselmus Inkerikodissa
28. helmikuuta

Paikallisosaston vuosikatselmukseen oli täng vuonna tullut poikkeuksellisen vähän wäked. Aamulla oli kuitenkin tehty perinteinen Kalevalanpäivän vierailu Larin Parasken patsaalle. Siitä toisaalla lehdessämme.

Osaston puheenjohtajan Yrji5 Korkkisen toivotettua vieraat tervetulleiksi hänet valittiin vuosikokouksen puheenjohtajaksi. Hän kutsui sihteeriksi osaston sihteerin Aili Jukaraisen.

Kun kokous oli todettu lailliseksi ja päätösvaltaiseksi, sihteeri luki vuoden 1981 toimintakertomuksen. Siitä päätellen osasto oli kuluneenakin vuotena toiminut kiitettävän vireästi. Oli järjestetty matkoja (Eskilstunan kesäjuhille sekä Turkuun Pyhäinpäivänä), osallistuttu tarmokkaasti Helsingin kesäjuhlien järjestelyihin, pidetty ompeluseuroja ja myyjäisiä, joiden tuotolla oli tuettu mm. Inkeriläisten Viestiä varsin kunnioitettavalla 3000 mk:n summalla. Erityistä kiitosta saivat ahkerat emännät Anneli Korkkinen, Sanni KOssi, Aune Liljebad ja Helmi Ruska. Inkeri-kuoron toiminta todettiin antoisaksi. Siitä on Anneli Korkkisen laatima kertomus jäljempänd.

Tilikertomuksessaan rahastonhoitaja Aune Liljebad totesi ilahtuneena, että menoista huolimatta tilit olivat plussan puolella: voittoa viisikymppisen verran. Tilit hyväksyttiin yksimielisesti.

Toimintasuunnitelma kuluvalle vuodelle oli edellisen kaltainen: tuetaan kuoron, ompeluseuran ja kyykkääjien toimintaa sekä Inkerildisten Viestiä mandollisuuksien mukaan, osallistutaan kesäjuhlien ja matkojen järjestämiseen jne.

Osaston puheenjohtajaksi kuluvaksi vuodeksi valittiin uudelleen yksimielisesti YrjO Korkkinen sekä sihteeriksi Aili Jukarainen. Erovuoroiset hallituksen jäsenet ja muut toimihenkilöt valittiin niinkään uudelleen. Jäsenmaksuja kerädmään Anneli Korkkisen ja Maria Paasosen lisäksi tuli Toivo Kaja-

va. Osaston edustajiksi Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokoukseen valittiin Yrja Korkkinen ja Toivo Kajava.

Perinteiset piirakkakahvitkin oli juotu kokouksen välillä, ja lopuksi keskusteltiin mm. Borasin kesäjuhlamatkasta, jonka hinnaksi ilmoitettiin 320 mk. Puheenjohtaja kiitti kokoukseen osallistujia hyvästä yhteistyöstä, ja tilaisuus päättyi n. klo 16 yhdessä laulettuun »Olet maamme armahin Suomenmaa».

Inkeri-kuoro

Kuoron johtajana on ollut edelleenkin Kerttu Hiltunen, ja kuluneen vuoden aikana ovat mukana olleet seuraavat jäsenet: Anni Husu, Ruth Hämeen-Anttila, Hilikka Kantanen, Edla Karvanen, Anneli Korkkinen, Marjatta Kujanen, Lilja Kurppa, Helena Kärkkänen, Sanni KOssi, Maija-Liisa Laakkonen, Mirjami Lahtinen, Anja Luoma, Raija Mattlin, Liisa Mäki-Reinikka, Anna-Kaisa MORTtinen, Hilikka Nikkola, Mari Paasonen, Ida Riipinen ja Emilia Simpanen. Osa joukosta on ollut mukana ainoastaan kevätkauden ja osa tullut mukaan vasta syyskaudella.

Harjoituksia on ollut kevätkaudella 19 ja syyskaudella 6 kertaa. Kuoron toiminta on ollut vilkasta varsinkin kevätkaudella. Harjoitukset alkoivat 13. tammikuuta ja jatkuivat tiiviinä koko kevään ajan.

Paikallisosaston kuukausitilaisuuksissa Inkerikodissa kuoro esiintyi kevätkaudella kolme kertaa.

Harjoitusten yhteydessä on vietetty pieniä kahvitilaisuuksia kuorolaisten nimi- ja syntymäpäivien, tai muun tapahtuman merkeissä.

Juhannuksena kuoro oli pienempänä ryhmänä mukana Ruotsissa, Eskilstunan kesäjuhilla, jossa se esiintyi kolmessa eri tilaisuudessa. Vuoden päätapahtuma oli kuitenkin Helsingissä pidetyt kesäjuhlat 4. ja 5. pnä heinäkuuta. Ohjelmaa oli kovasti harjoiteltu ja niin sitten kaikuivatkin laulut Karjala-talon suuressa juhlasalissa 17 hen-

NIERKKIPAIVIA, ONNITTELUJA

Antti Pettisen 65-vuotismerkkipäivä

22. joulukuuta 1981 täytti Antti Pettinen Kanadassa 65 vuotta. Hän vietti syntymäpäiviään Vancouverissa. »Lähetän sen johdosta 500 mk Inkeriläisten Viestille», hän kirjoitti lähettämänsä summan saatteeksi. Antti on usein muistanut Viestiä paitsi rahalahjoin, myiis kirjoituksillaan. Toivottamme syclämellisesti onnea ja lausumme parhaat kiitoksemme.

Onnentoivotukset professori Nevanlinnalle

.Pie ei manna vendlaisel,
tulloo verenrikko,
sattuu lapsi syntymaa,
ni tehkaa inlterikko.♦

(Hokema Hietmaelta, muistiin merkinnyt Aapo Iho)

Veren perintlitekijöiden tutkija, professori H. R. Nevanlinna vietti 60-vuotismerkkipäiväänsä 6. helmikuuta.

»Hieman kärjistden voidaan sanoa, että Inkerin suomalaiset osoittautuivat suomalaisemmiksi kuin maamme nykyiset asukkaat, kun asiaa tarkastellaan vertaamalla heitä minkä tahansa yksityisen maakunnan asukkaisiin.» Ndin totesi esitelmässdän professori H. R. Nevanlinna Helsingissä inkeriläisten kesäjuhlilla vuonna 1972 (kirjoitus I.V. 9/72). Esitelmä perustui vähän aiemmin

tehtyyn Inkerin suomalaisten veriryhmätutkimukseen, jonka käynnistäjähd H. R. Nevanlinna oli.

Inkeriläisten Yhdistys ry ja Inkeriläisten Sivistyssäätiö lähettivät sähköitse onnentoivotuksensa professori Nevanlinnalle.

Suomen kulttuurirahaston tunnustus-palkinto Aale Tynnille

Kirjailija Aale Tynnin viime vuosien merkittävimpiä saavutuksia on Islannin kansalliseepoksen Eddan sankarirunoelmien suomennosty6 (1980). Aale Tynni on syntynyt Inkerin Kolppanassa, jossa hänen isänsä maisteri Kaapre Tynni oli seminaarinjohtajana. Inkeriä kirjailija on kuvannut runoissaan mm. runokokoelmassa Ylitse vuoren lasisen.

Onnittelemme syclämellisesti tunnustus-palkinnon johdosta.

Suomen Kulttuurirahasto jakoi myiis apurahojd. 10 000 apurahan sai mm. fil. lis. Aili N en ol a -K alli o, joka esitelmiin Inkerildisten kesdjuhlassa Helsingissä viime kesänd, Inkerin itkuvirsiä käsittelevään välttiskirjatyihhOnsä. Hänen lisäksi onnittelemme myiis karjalais- ja inkeriläispiireissä tunnettua käsityineuvos Tyyne-Kerttu V irk k i ä, joka sai 5000 mk:n apurahan retrospektiivisen ndyttelyn valmistamiseen.

gen voimalla. Kuorolaisten toiminta nditten kesäjuhlien yhteydessä ei rajoittunut pelkästään lauluesityksiin, vaan jokainen oli mukana myiiskin muussa toiminnassa auttamassa omalta osaltaan juhlien järjestelyissä ja läpiviemisessä.

Kevätpuolen aherruksen jälkeen kesäloma jatkuikin sitten tavallista pitempdän. Syksyllä kokoonnuttiin harjoituksiin muutaman kerran lokakuussa, mutta koska usealla kuorolaisella oli tyki- ym. esteitä, pidettiin yield muutaman viikon tauko ja kokoonnuttiin vasta 17. 11., jolloin alettiin harjoitella joululauluja.

Kuoro esiintyi paikallisosaston joulujuhlassa 6. 12. Karjala-talon yldsalissa, ja tähän joulujuhlaan päättyikin vuoden toimintakausi. Joululomalle dettiin monta vuoden aikana koettua miellyttävää yhdessdolohetked ja kokemusta rikkaampana.

Kuorolaiset es/at/vat /ampimat kiitoksensa kuoronjohtajalle, joka suurella antaumuksella ja innolla on tehnyt tydtd kuoron hyväksi nyt jo ne/jdn vuoden ajan. Mytis-kin kiittimme Helsingin paikallisosastoa, joka on antanut raha/lisen tukensa kuoron toiminna lle.

Hyvät ystävät

Taman viehiittäviin kuvan Tampereen Kalevan kirkosta on oljesta sommitellut tampereella asuva Katri Putrolainen, jonka sisälaa olivat mm. Helsingin paikallisosaston joulumyyjaisten taiteelliset ja viehattavat nuket.

Nyt uuden vuoden alkaessa toivotan teille kaikille oikein hyvää tätä vuotta. Samalla lausun sydämelliset kiitokset Teille, ahkerat kdsitydihmiset, silly teiddri ansiostanne myyntipOytämme joulujuhlissamme koreili niin arvokkaan somasti. Sanotaahan: yhteis- pelilld se sujuu. Kaikkia meita tarvitaan, jokainen on arvokas yksilo. Siitähän oli taas todellista näyttbd joulujuhlissakin. Kiitän mytis teitä kaikkia lämpimistä tervehdyksistä, joita kauttani esititte paikallisosastolle. Oli rohkaisevaa huomata, miten yhteistyd jatkuu, vaikka samoin ajattelevat ovatkin niin kaukana toisistaan — jopa eri maissa. Yrittäkdämme edelleenkin tehdd parhaamme hyvän asian puolesta.

Hyväd kevättä Teille, ystdvät.

Aili Jukarainen

Helsingin paikallisosaston sihteeri

Tervehdys IIRneenlinnasta

Talvinen säd tekee reippaaksi, niin että haluan Teille, hyvdt lukijat, lausua talviset terveiset tddltd mein puolest'. Myti ko ollaan nädt »hittait — — eihän se ain luista niin sutjakkaasti kyndkädn kädessd.

Monasti mind mielessä piddn asiaa, mutta ei meikäläinen muuhun pysty kuin tyhjid sanoja paperille piirtmädn. Joskus y011ä unettomina hetkind olis valmista tekstid mielessd, vaan ei kehtaa nouta y011ä kirjoittamaan, eikä sad endd huomenna muista, eikä silloin kun ehkä olis aikaa istua.

»Oho, kultaista kotia, maan parasta paikastamme.»

Poissa hyvdt, mutta kotona paras!

Aina mieli reissaamaan, mutta aah, niin ihana kotiin palata.

»Ihmiset toistanne suvaitkaa ja kohti taivasta tavoittakaa.»

ER.

InkerilNisten Viestig ovat tukeneet

Turun paikallisosasto	500 mk
Antti Pettinen, Kanada	500 mk
Västerásin Inkerildisten Kerho	400 mk

Viesti kiittdd.

RUOTSIN PUOLELTA

Hoi, voi! kevait on jo tulos...

Istuimme sissoin kans täss talvihämd-riktiOs ja muistelimme vanhoi aikoi; oljkii metkaa ko sisollain on niin hyvd muisti, paljon paremp ko miul, vaik olen monta vuotta nuoremp hdnest... »Juu, vanhuus tulloo vdkisin ja vdlist viel», vikisin, »jotain huonoa mukana».

Muistelimme ko viikkoo ennen pidsidistd kdytii kummiloi ja ristjissoi virpomaas, ja se viel pitj olla punaista pajjuu oksat linttjiloin (rusetit) kans. Meil itseel ko ei olt punaista pajjuu, ni juoksin Juakkelin dmmädlit virpovitsoi kysymdd, heil olj paljon. Ammd sanoi: »Vaik sie not niin vallaton, ni ota itse, älä vua kaikkii oksii taittele.» Sainoin, jot miul onkii vua neljd kummii tidl, a kummitätilOiltidin suan tuomisii muutenkii...

No, viikkoo ennen pidsidistä otin paju-putsjukan ja juoksin ylj pellon Viholaisen kummii virpomaa: sanat tullit suust kuin pitjkii: »Virpoi, varpoi vitsat siul ja kanan kellaist munat miul, viikooks velkais, enemmdäks ei kelpaa.» Ja jdtin ne pajunoksat pantikkoineen, annoin kummiin kättee, ja kummi just paistoi ruisleipdd ja tuvas olj hyvä haju. »No tahot sievoita leipäd mais-
taa?» — »Jaa, kiitoksii.» Avoi ko se olj hyvväd, sievoiruisleipd. Mdnin toiseel kummillein, samat sanat tullit suust ja pajunoksat annoin kättee, ja ulos. No viel kahes paikaas pitj käyvä. Kolmannen ja neljdnnen kummin välil olj pitemp matka ja miul käi vahinko. Suustain puotin hampaan (olin 6-vuotias). No, juoksin kottii huutain, en lOyv-
vd mistdd hammastain, vaik miten etsin. Aitiin hyrndht sits tavallista rauhallista hymmy, samoin sissoin; a veikkoin ko olj terävämpi, ni selitti, jot sellain kaikiilt lapsiilt hampaat putovaat ja sitten kasvaat uuvet ajan pidst. Nyt ei miul ennäd oltkaa pidsidiskysymys. Panin suuhuin ettee valko-
sen rievun ja aloin uotella uusiin hampain tulemista ja vanhoin puttoomista. Mikkd

aika ei olt niin pitkd. A pidsidisuattoon pitj Idhtee kuostii ajamaa. Muistan ko sissoin ompeel miul oikein potran esiliinan kormanoin (taskut) kans. Sain kuostipussilloi monta, niis olj kuorittu kananmuna, omena ja erilaisii littjiliii (karamelleja). Ja ihmissii sattui vastaa: »No mitäs siul on riepui suun ies?» Sainoin, miul pakottaa hammasta. Tulj yks tät ja kysy: Avoi ko potra esliina, kuka sen ompeelj?» Vastasin ylpeest: mein aika tyttO. A sit ko viel laitettii pidsidiseeks liekkuloi taloloihin, suuret tytiit ja pojat liekkuit itse ja lauleliit, a meil sannoit: »Mänkdd pakkoo, kuka pieniist liekkuu ennen pidsidistd, ni suatte takapuoleen ruppee.» A myii Nipun kans läksimmä uamupuoleel ja koittelimma vändn liekkuu, mut tuo Nipu olj vast viis vuotta, ni hid juoks liekkulauan ettee, ja pats: otsa halkeis. No just sattui tulemaa hdnen settdän kottii ja valjaast hevosen ja ajoi Nipun Suariil boljnitsaa, siel ommeltii otsa yhtee ja hyvä olj. Sit myii sovimma, ko my6 tds ollaa kaks läsivdd, toiseelt otsa ommeltu ja miul pakotti hammasta, ni ollaa myo yhes ja pelataa yhes meil; miul olj paljon tytinliuskoi... No ensi tyti olj, jot tarkastettii mein lidvdäs, tuljkos meil ruppee takapuolee. Ei siel mittäd ruppee olt. »Hyvd on pieniä pevakahaisii valehella». Sit viel pelkd-simmd, ett suahhaa vitsaakii maistaa. Ei, ei suatu. Kuostit käytii ottamaas, hampaat unohtuit, ja pidsidispäivädn pidsin ditiin sessoi ja veikkoin kans, ja oikeen linnan kirkkoo (siis Leningradin). Voi ko siel olliit potrat kattokruunut, ja potrii kuvvii sei-niil.

Niin, onpa eldmän päivdt ihmeelliset, aivan kuin Herran tydt. Muistot sdilyy sielun kolkissa ja ihmeellisen kirjavaa on tämä aika. — Tapaus oli 52 vuotta sitten.

Lempi S.

Mika ja millainen nainen

Kuulopuheet Jeeuksen toiminnasta, kertomukset hänen seurustelutavoistaan ihmisten kanssa — varsinkin hänen myötärnielinen suhtautumisensa julkisyntisiin, asettumisensa vähäosaisten puolelle, syrjittyjen kannalle — oli ennen kuulematonta, hurskasteen mieltä ärsyttävää, ja maine tästes levisi kauas, kulki hänen edellään, talosta kylään, kylästä kaupunkiin, ihmisten korvine.

Luukas kirjoittaa pdivän evankeliumissa tällaisen viestinnän kulkeutumisesta; hdn kertoo: »Kun Jeesus saapui kaupunkiin, pyysi eräs fariseus — lakianoudattavan, kiihkomielisen puolueen jäsen — häntä kotiinsa ruualle kanssaan.» Luuk. 7: 36-50.

»Jeesus suostui miehen pyyntöön, meni hänen taloonsa ja asettui aterialle isännän ja hänen ystäviensä kanssa.»

»Ja katso», jatkaa evankelista mielenkiintoiseksi käypää kertomustaan, »siinä kaupungissa oli nainen, joka eli syntisesti, ja kun hän sai tietää, että Jeesus oli aterialla fariseuksen talossa, tuli hän sinne, itki ja rupesi kastelemaan Jeesuksen jalkoja kyynelillä ja kuivaamaan niitä hiuksillaan.»

Kas siinäpd kuvaus naisesta, kaupungin pimeiltä kujilta ja pahamaineisilta veräjiltä. Siinä kertomus ihmisestä, joka sydämensä hädässä, ihmisten pilkasta ja ivasta välittämättä, juoksee fariseuksen hienoon kotiin, keskeyttämällä siellä miesten aterioinnin, heidän keskustelunsa, ja heittäytyy Vapahtajan jalkain juureen syntejään itkemään, sanoitta anteeksiantamusta pyytämään, armoa anomaan.

Ajatelkaa! Muinaisessa Galilean kaupungissa asui kaikkien hylkimä syntinen ihminen, menneisyyttään katuva ja itkevä naisparka.

Loytyisikö vielä tänään menneisyyttään katuva ja syntejään itkevää ihmisparkkaa tällä paikkakunnalla, tässä Borsin kaupungissa?

Joku hurskasmielinen sielu — kertomuksen kuultuaan — vaipuu kenties mietteisiinsä, alkaa muistella kohtaamiaan ihmisiä sieltä heidän joukostaan, hän 1150-tyy: se syntinen ihminen, petollinen mies, likainen nainen.

Näinhän kävi fariseuksen kodissakin,

hurskaan miehen sydämessä, kun hän arvosteli vieraitaan: »Jos tämä Jeesus, kuten hänestä kerrotaan, olisi profeetta, tietäisi hdn, mikes ja millainen tuo nainen on, joka häneen koskee: että hän on syntinen, tunnettu paheistaan kautta koko kaupungin».

Olihan Simon oikeassakin, eikä nainen menneisyyttään puolustanut, syntejensä väheksynyt, olivathan ne liian julkisia. Mutta Simon oli väärässäkin, kun hän katseli vain mitalin toista puolta — kodissaan itkevät, kummallisesti käyttäytyvät naista — ja näin tehdessään, häntä tuomitessaan hdn unohti mitalin kuvarikkaamman puolen, naisen syntikumppanit, hänen ruumiinsa himoitsijat — monet miehet.

Nainen ei suinkaan yksin syntiänsä harjoittanut, paheisiinsa sortunut — pitihän händellä olla ystävänsä, miespuoliset asiakkaansa, jotka käyttivät hänen ruumistaan hyväkseen, turmelivat hänen elämänsä, vetivät hdn kunniansa ja maineensa lokaan, itse siitä vähääkään karsimatta, mainettansa tahrimatta.

Nändessään Simonin halveksivan katseen, ymmärtäessään hänen ajatustensa laadun, sanoi Jeesus hänelle: »Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle.» Tämä vastasi: »Opettaja sano, minä kuuntelen.» »Kuulehan Simon, olen tässä miettinyt erästä miestä, jolla oli kaksi velallista: toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä. Ja kun heillä ei ollut millä maksaa lainaa takaisin, antoi hän molemmille velan anteeksi.»

»Miten sinä Simon päättelet? Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän, lainan anteeksi antajaa?» »Minun mielestäni se, jolle hdn antoi enemmän anteeksi», vastasi ovela mies. »Oikein sing ratkaisit asian, tämän velkakysymyksen», sanoi Jeesus miettien.

Sitten hän kdäntyi itkevään naiseen päin ja kysyi: »Simon, ndetkö tämän naisen, jota sing mielessäsi halveksit?» »Kun minä tulin sinun hienoon taloosi, et sinä voidellut Oljyiminun pdätäni, mutta tämä, vähävarainen nainen, voiteli hajuvoiteella minun jalkani.»

Nyt hdn siirsi läpinäkevän katseensa fariseuksen silmiin ja kysyi: »Simon, muistathan vielä, mitä sanoit velallisista, että se

Kuulumisia Västeråsista

Västerasin inkeriläisten kerhon vuosikokous pidettiin tammikuun 24. päivänä, Gideonsbergin seurakuntasalissa. Kokoukseen oli saapunut 20 kerhomme jäsentä.

Puheenjohtaja Juho Myllärinen avasi kokouksen ja toivotti jäsenet tervetulleiksi. Sen jälkeen kokous sujui kerhon sääntöjen määräämällä tavalla sekä ahkerasti puheenvuoroja käyttäen ja hyvässä yhteisymmärryksessä. Kokous valitsi johtokunnan ja muut toimihenkilä uudelleen yhdeksi vuodeksi. Johtokunta: Juho Myllärinen, Erkki Kuortti, Peter Vaskinen, Ilmari Friis ja Lilja PONni. POytäkirjan tarkastajat ja samalla däntenlaskijat: Ella Bjiirn ja Lilja PONni. Tilintarkastajat: Katarina Vaskinen ja Maria Toikka. Retkeily- ja urheilujaoston yttäj Lilja Ponni. Askartelu- ja käsityi5jaos-

ton vetäjä: Lempi Kuortti. Edustajat ISK:n vuosikokoukseen, Borasiin juhannuksena: Maria Toikka, Henrik Toikka, Lempi Kuortti ja varalle Erkki Kuortti. Inkeriläisten edustajana Västerasin kaupungin maahanmuuttolautakunnan referenssiryhmän kokouksiin: Juho Myllärinen ja varalle Ilmari Friis.

Kokouksen lopussa puheenjohtaja kiitti kerhon jäseniä menneestä vuodesta ja hyvästä yhteistyöstä.

Lopuksi yheid Ella BjOrn ansaitsee parhaimmat kiitoksemme, hyvästä kahvista, kotona leivotuista maukkaista pullista ja kakuista.

Juho Myllärinen
Västeras

247 rr ZA n ZA

heistä, joka sai suuremman lainan anteeksi, se rakastaa enemmän hyväntekijäänsä. Nyt mind sanon sinulle omien sanojesi perusteella, että tämän naisen paljot synnit, monet hävettävät teot, ovat hänelle anteeksi annetut, koska hän uskoi minuun, ja uskossaan rakastaa paljon. Simon, minulla olisi sinulle yheid eräs kysymys: Mitä arvellet, kumpi teistä kandesta rakastaa minua enemmän, sinäkö elämässäsi onnistunut lainoppinut mies, ihmisten kunnioittama fariseus, vain tuo nainen, tunnettu 'houkutuslintu' kaupungin myöhäisiltä kujilta ja oisiltä piilopaikoilta?»

Aina sanavalmis mies jäy sanattomaksi, vastauksen velkaa, silly hänelle alkaa selvittää kertomuksen tarkoitus, anteeksi saamisen välttärnätti5myys, rakastamisen salaisuus.

Simon sai opetuksen Jumalan edessä kelpaamattomasta hurskaudestaan, kourantuntuvan ojennuksen rakkaudettomuudestaan langennutta lähimmäistään kohtaan. On sitten aivan eri asia, ottiko hän opetukset varteen, paniko ne mieleensä, ja alkoiko harjoittaa niiden neuvoja elärnässään, kansan parissa liikkuaan, ihmisiä tavatessaan.

Syntejään itkeneelle naiselle kävi paremmin, onnellisemmin: Hän sai syntinsä anteeksi, rauhan sieluunsa, eheytyvän elämän, uusia ystäviä, uuden päämäärän ja tulevaisuuden. Hänelle sanoi Jeesus sydämellisesti, rakastavasti, vakuuttaen: »Sinun syntisi ovat anteeksi annetut, uskosi on sinut pelastanut, mene rauhaan.»

Olisiko Herralla jotakin sanottavaa, jotaikin muistutettavaa — fariseuksen kodissa käydyn keskustelun välityksellä, siellä tehdyn rakkauden teon kautta — miettikädme sitä: minä, näiden rivien kirjoittaja, ja sing, niiden lukija.

Alkäämme kuitenkin jääkei isännän vieraiden, hänen ateriakumppaniensa kanssa hOlmisteleämään, mielessämme kyselemään: Kuka tärnä on, joka synnitkin anteeksi antaa? Laskeutukaamme sensijaan armandetun naisen tavoin Jeesuksen jalkain juureen pyytelemään: Herra, anna minullekin eheytyvä, uusi elämä, uusi tulevaisuus jo tässä ajassa ja kerran iankaikkisuudessa. Sano minullekin sydämellisesti, hellästi: Poikani, tyttäreni, sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut, uskoni on sinut pelastanut, mene rauhaan, ja tapahtukoon sinulle niin kuin uskot. **Jussi Janis**

TERVEISIX BORASISTA

Palaamme taas kesäjuhla-asiaan.

Aikaisemmin mainittuihin näyttelyihin osanottajat voivat tietoja saadakseen ottaa yhteyden puhelimitse: Taide- ja valokuva-näyttelyyn: Aleksander Kondrell, puh. 033-104800. Museonäyttelyyn: Helena Rikkinen, puh. 033-129511 tai Inkeri Rinne, puh. 033-107729. Muusta ohjelmasta ilmoitamme huh-tikuun numerossa.

Inkeri-Kerho, Boras
Juhlatoimikunta

Joukostamme poistunut

SAARA PYLSY

o.s. Kirjonen

s. 10. 9. 1892 Venjoen seurakunnassa Inkerissä

nukkui hiljaa pois 13. 11. 1981 JOnkOpingissä.

Siunattiin haudan lepoon 27. 11. 1981 JonkOpingin Skogskyrkogardenin hautausmaalle.

Kiitollisuudella muistellen ja kaivaten

Omaiset

JOUKOSTAMME POISTUNEITA

Vieno Kuronen, synt. 14. 9. 1917, kuoli 2. 12. 1981 Nackassa.

Tahvo Pajunen, synt. 1. 8. 1925 TyrOn seurakunnassa, kuoli 13. 1. 1982 Angeredissa.

ETSITXXN

Pekka Parr i, Antin poika. Syntynyt 1914 Tuutarin seurakunnassa Inkerissä. Jos hänestä jotain tiedätte, vastannette ystäväliisest Inkerildisten Viestin toimitukseen (osoite ja puhelinnumero etukannen sisäsi-vulla).

KEVXTLEIRI FJXRASISSA

GSIK jdrjestäd tavanmukaisen kevätlei-rinsä Koitjärvelle 20.-23. toukokuuta. Koit-järvi on eestiläisten kesäkoti, joka sijaitsee Fjärasissa, noin 35 km Goteborgista etelään.

Maksu, johon sisältyy mm. ruoka ja yOpy-minen, on aikuisilta 40 kr päivää kohti, lap-silta alle 16 v sekä eläkeldisilt 25 kr.

Ilmoittautumisia Alina Kekkoselle, puh. 0302-206 96, ja Elviira Paakkoselle, puh. 031-88 26 05. Tervetuloa mukaan!

AK

VARLAGER I FJXRAS

GSIK anordnar sitt traditionella varläger i Koitjärvi den 20-23 maj. Koitjärvi är estländarnas sommarhem och Jigger i Fjär-as Ca 3,5 mil stider om Goteborg.

Avgiften, som bl.a. inbegriper kost och logi, Or for vuxna 40 kr/dag, och 25 kr Mr barn under 16 ar samt pensionärer.

Anmälningar till Alina Kekkonen tfn 0302-206 96, eller till Elviira Paakkonen tfn 031-88 26 05. Välkommen!

AK

Finska eller svenska

Länge har man på särskilt håll i Finland talat om hur viktigt det är att ingermanlänningarna världen över behåller finskan som sitt modersmål. Som största argument står, att det som binder ingermanlänningarna samman är det finska språket. Jag själv är inte helt säkert på det. I Finland talar inte en del ingermanlänningar tala om sitt ursprung, de kanske vill slippa bli kallade gränsryssar som karelarna blivit. Det spelar inte finskan någon roll, om man inte vill kännas vid sitt ursprung. Det måste vara viktigare att vara medveten om sitt ursprung, sin släkt och sitt folks historia, än att tala ett visst språk. Språket i sig säger nästan ingenting om historien och ursprunget. Visserligen är det bra att kunna finska och andra språk, men häller man Ingermanland för en finskspråkig angelägenhet kommer det Dingermanländska» tanfÖr Finlands gränser dö ut inom en mycket snar framtid. I Sverige i synnerhet, där det finns många avkomlingar till de ingermanlänningar som kom efter kriget, gäller det att fanga upp så många som möjligt till en verksamhet som är anpassad till nutida förhållanden.

Föreningarnas verksamhet

De ingermanländska föreningarna i Sverige har haft en stor social betydelse, de har varit en knutpunkt för många innan man lärt sig det nya språket, innan man funnit sig tillrätta i den nya miljön. Sadan verksamhet är knappast aktuell för dem som är födda i Sverige. Det behövs en verksamhet som verkar för spridning av ingermanländsk kultur, historia osv. Ingermanlänningarna har en tragisk nutidshistoria och den får vi inte glömma. Vi måste komma ihåg att historien förpliktar. Ska vi nå ut med vårt budskap måste vi mer aktivt arbeta för att få med de yngre. Hur många yngre är involverade i ISK:s verksamhet idag? Vi saknar praktiskt taget en hel generation i verksamheten. Det gäller att nu existerande föreningar tar tag i detta och vidtar åtgärder innan det är för sent. En verksamhet som skulle locka mer än den nuvarande, är till exempel studiecirklar i

ingermanländsk litteratur, dikt, sång, dans osv. Listan kan göras längre, men till litteraturen som exempel. Det finns faktiskt en mängd intressant litteratur, till och med svenskspråkig sådan.

Titta bara i referenslitteraturlistan i Inkerin Suomalaisten Historia. Vidare kan man syssla med släktforskning, språkkurser i finska, studieresor till Finland och Ingermanland. Förslagen är många, det är bara att sätta igång.

Språket

En förutsättning för verksamheten är att svenskan likställs med finskan, annars kommer man aldrig att nå dem man behöver, de som vill växa upp i helt svenska miljöer utan kontakt med vare sig släkt eller det finska språket. Det torde vara naturligt att i sådana lögen använda svenska. När dessutom en överväldigande majoritet av ingermanlänningarna i Sverige behärskar svenska borde inga tvivel uppstå.

Finlandiseringen

Finlandisering är ett begrepp som blivit brännande aktuellt nu under finska presidentvalet. Finlandisering innebär att Finland efter kriget ville och fortfarande vill föra en politik oberoende av stormakterna, men samtidigt bibehålla de »vänskapliga» förhållanden som råder mellan Finland och dess store granne i Öst. Detta har gjort att man i Finland är försiktigt med att publicera uppgifter om det förgångna och särskilt känsliga frågor. Vad angår detta oss? Jo, jag hoppas att finlandiseringen begränsas till Finland, och att ingermanlänningarna i Sverige talar om för sina barn och övriga för svenskar vad som händer under den sovjetiska perioden i Ingermanland. Vi får inte tveka att skriva och prata om sådana saker, trots att de klassas som känsligt material och därför undanhålles offentlighet. En dag kommer sanningen fram! Nu hoppas jag på en livlig debatt. Jag emotser med intresse vad andra har att säga i dessa frågor.

Roland Randefelt
Göteborg

Ajankohtaisia ilmoituksia

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Paikallisosaston maaliskuun tilaisuus 28. 3. 1982 on samalla Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokous. Huhti- ja toukokuun tilaisuudet : 25. 4. ja 23. 5. Kaikki tilaisuudet alkavat klo 14.00. Tervetuloa.

Larin Parasken patsaalle kokoonnumme Kalevalanpäivänä klo 10.00 kunnioittamaan Inkerinmaan runonlaulajan muistoa.

SEUKKOSEURA

kokoontuu torstaina 11. ja 25. 3. 1982 sek5 15. 4. ja 13. 5. klo 13.00. Tervetuloa.

Susanna KOssi, puh. 335 058, vastaa Seukkoseuran toimintaa koskeviin tiedusteluihin.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Turun paikallisosaston pääsidosjuhla Karjalaisten talossa Itäpellontie 2 toisena pääsidospäivänd 12. 4. klo 14.00.

Iltamat vanhaan malliin Turussa

Iltamat vanhaan malliin pidetdän Turun Karjalaisten talossa Itäpellontie 2 lauantaina 17. 4. 1982 klo 19.00. Ohjelmassa mm. Auralan kansalaisopiston näytelmän esittäjänä sananlaskuihin ja -parsiin perustuVa ndytelmä »Rakastaa, ei rakasta», ohjaajana Aino Susi; kansantanhuja, esittäjinä »Raision pyrysiskot». Lisäksi puffetti, ja lopuksi tanssitaan. Lippuja »Torstaikerhon» jäseniltä ja Kauppahallista Aila Siippalaisen meijerituotemyymälästä.

inkerilaisten viesti

Osoiteosasto, Inkerikoti, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki 61. Puh. 793 796 tai 8732 095.

MUUTATTEKO?

Kiinnittakdä tdhän osoite viimeksi saamastanne Inkeriläisten Viestistä. Kirjoittakaa alle uusi osoitteenne ja postittakaa meille ensi tilassa.

.....
NIMI

.....
IJJISI LAHIOSOITE

.....
IJJISI POSTITOIMIPAikka

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkerilaisten SivistysseatiOti. Testamenttiasioissa **voi kysya** neuvoja päätoimittajalta, rovasti Matti Vironmaelth, puh. 631 285.